

Oláh András

temetés

aszályos időket élünk
a szív megtelt gyűródésekkel
kisimíthatatlanok lettünk
egyre-másra veszítjük el szövetségeseinket
az egyik meghalt a másik külföldre költözött
s van aki egyszerűen csak elfogyott...
valaha fakardokkal a kézben
ügettünk a városszéli erdő tisztásán
kurucok voltunk és betyárok
s ha anyánk sáros nadrágunkat
tépett trikónkat látva kétségbeesetten
összecsapta a kezét
dacosan álltuk szigorú tekintetét
túrtuk a dorgálást a feddést
mert magunkat igazolva láttuk
hisz a játék szabadsága volt a tét...
akkori lázadásunk már az enyészeté
háborúink véresen komolyra fordultak
s kárpótlás nincs csak körbetartozás
– új szomorúság veri föl a kertet
már kikopott az álmok bátorsága
maradtunk emlékek karanténjába zárva
kísért a távolba néző tekintet
a belénk gyökerező fájdalom
s a hideg fejfák között az egymásba
kulcsolódó ujjak árvasága

fagypont alatt

hóban hentergetett a december
pajkos örömmel pironkodás nélkül
szerettünk s ujjaid bizsergető
borzongása átmelegített
hajnalba vágyó éjszakákkal takaróztunk
és egymás szívdobbanását olvastuk
részegült sóvárgással öleltelek
a körénk szűkült idő rácsai közt
egymás foglyaként voltunk szabadok
legyűrtünk minden kételkedést
mégis elég volt egyetlen álmot
megtagadni hogy megnyomorítson
a veszteség... szörnyű hidegség kerített
hatalmába s már nem gyógyítottak
a hóbuckák sem a szerelmet suttogó
gyertyaláng... műtétre várunk azóta is
de a remény nem transzplantálható
– kifogytunk egymásból
lettünk remegő cáfolat akik a tél
rügyeibe fagyva várják az olvadást

amikor kihalunk

bepárasodnak az ablakok
fojtogatnak a megvakult terek
a jeltelen járdaszigetek ahol szabadnapos
panaszok kárhozottjaként egymást
keresztező átlókba botlik a képzelet
amik majd összekötik a múlt rekeszeit
ahol a semmiért feszültünk egymásnak
amit látunk egy torzított világ
szörnyülködő összevisszaság
köröttünk elszaporodnak az utánzatok
ismétlődik az előző idők kiszámolósdija:

szálkás betűk egy papírlapon
de a szavak nem értenek minket
- New Zealand: életjel egy távoli rokontól -
téged is csak a postabélyeg érdekel
győz a gyűjtési szenvedély
csak az fontos mert az út beláthatatlan
s egy levél nem helyettesíti az ölelést
csupán emléket szúr a szívbe
furcsán gomolyodó színeket
amik sejtetik hogy már sohasem fogjátok
látni egymást ebben az életben

Jávor Piroska: 64 éves letterem